

СЕРЕДА, 14 ЖОВТНЯ 2020 РОКУ

УКАЗ ПРЕЗИДЕНТА УКРАЇНИ

Про призначення Б. Горобця державним уповноваженим Антимонопольного комітету України

Призначити ГОРОБЦЯ Богдана Вадимовича державним уповноваженим Антимонопольного комітету України.

Президент України В. ЗЕЛЕНСЬКИЙ

м. Київ
12 жовтня 2020 року
№ 427/2020

РОЗПОРЯДЖЕННЯ ПРЕЗИДЕНТА УКРАЇНИ

Про звільнення В. Коваленка з посади голови Компаніївської районної державної адміністрації Кіровоградської області

Звільнити КОВАЛЕНКА Віталія Васильовича з посади голови Компаніївської районної державної адміністрації Кіровоградської області.

Президент України В. ЗЕЛЕНСЬКИЙ

м. Київ
12 жовтня 2020 року
№ 488/2020-рп

РОЗПОРЯДЖЕННЯ ПРЕЗИДЕНТА УКРАЇНИ

Про звільнення В. Іщука з посади голови Дубенської районної державної адміністрації Рівненської області

Звільнити ІЩУКА Володимира Сергійовича з посади голови Дубенської районної державної адміністрації Рівненської області згідно з поданою ним заявою.

Президент України В. ЗЕЛЕНСЬКИЙ

м. Київ
12 жовтня 2020 року
№ 489/2020-рп

РОЗПОРЯДЖЕННЯ ПРЕЗИДЕНТА УКРАЇНИ

Про звільнення В. Мініча з посади голови Рокитнівської районної державної адміністрації Рівненської області

Звільнити МІНІЧА Віктора Григоровича з посади голови Рокитнівської районної державної адміністрації Рівненської області згідно з поданою ним заявою.

Президент України В. ЗЕЛЕНСЬКИЙ

м. Київ
12 жовтня 2020 року
№ 490/2020-рп

РОЗПОРЯДЖЕННЯ ПРЕЗИДЕНТА УКРАЇНИ

Про призначення О. Бескоровайного головою Конотопської районної державної адміністрації Сумської області

Призначити БЕСКОРОВАЙНОГО Олександра Анатолійовича головою Конотопської районної державної адміністрації Сумської області.

Президент України В. ЗЕЛЕНСЬКИЙ

м. Київ
12 жовтня 2020 року
№ 491/2020-рп

КАБІNET МІНІСТРІВ УКРАЇНИ

Деякі питання функціонування органів Пенсійного фонду України

Кабінет Міністрів України **ПОСТАНОВЛЯЄ**: 1. Відмінити рішення про реорганізацію Управління Пенсійного фонду України в м. Краматорську та Слов'янського об'єднаного управління Пенсійного фонду України шляхом злиття у Краматорське об'єднане управління Пенсійного фонду України. 2. Реорганізувати деякі територіальні органи Пенсійного фонду України в Донецькій та Луганській областях шляхом приєднання до головних управлінь Пенсійного фонду України в Донецькій та Луганській областях за переліком згідно з додатком. 3. Внести зміну в додаток 1 до постанови Кабінету Міністрів України від 8 листопада 2017 р. № 821 «Деякі питання функціонування органів Пенсійного фонду України» (Офіційний вісник України, 2017 р., № 95, ст. 2894), виключивши у розділі «Донецька область» таку позицію: «Краматорське об'єднане управління Пенсійного фонду України в м. Краматорську Слов'янське об'єднане управління Пенсійного фонду України».

Прем'єр-міністр України Д. ШМИГАЛЬ

ЦІНА ДОГОВІРНА

Додаток до постанови Кабінету Міністрів України від 9 жовтня 2020 р. № 925

ПЕРЕЛІК територіальних органів Пенсійного фонду України, які реорганізуються шляхом приєднання

Найменування територіального органу Пенсійного фонду України, до якого приєднуються	Найменування територіального органу Пенсійного фонду України, який приєднується
Головне управління Пенсійного фонду України в Донецькій області	Донецька область Бахмутсько-Лиманське об'єднане управління Пенсійного фонду України Великоновосілівське об'єднане управління Пенсійного фонду України Волноваське об'єднане управління Пенсійного фонду України Добропільське об'єднане управління Пенсійного фонду України Костянтинівсько-Дружківське об'єднане управління Пенсійного фонду України Мангушське об'єднане управління Пенсійного фонду України Маріупольське об'єднане управління Пенсійного фонду України Покровське об'єднане управління Пенсійного фонду України Селидівське об'єднане управління Пенсійного фонду України Слов'янське об'єднане управління Пенсійного фонду України Торецьке об'єднане управління Пенсійного фонду України Ясинуватське об'єднане управління Пенсійного фонду України Управління Пенсійного фонду України в м. Дебальцеве Управління Пенсійного фонду України у м. Краматорську Луганська область
Головне управління Пенсійного фонду України в Луганській області	Біловодське об'єднане управління Пенсійного фонду України Білокуракинське об'єднане управління Пенсійного фонду України Марківське об'єднане управління Пенсійного фонду України Рубіжанське об'єднане управління Пенсійного фонду України Старобільське об'єднане управління Пенсійного фонду України Управління Пенсійного фонду України в м. Лисичанську Управління Пенсійного фонду України в м. Севеодонічську Управління Пенсійного фонду України в Попаснянському районі Управління Пенсійного фонду України в Станично-Луганському районі

КАБІNET МІНІСТРІВ УКРАЇНИ

Про внесення змін до постанови Кабінету Міністрів України від 9 серпня 2001 р. № 980

Кабінет Міністрів України **ПОСТАНОВЛЯЄ**: 1. Внести до постанови Кабінету Міністрів України від 9 серпня 2001 р. № 980 «Про заснування академічної стипендії Кабінету Міністрів України студентам вищих навчальних закладів та аспірантам» (Офіційний вісник України, 2001 р., № 32, ст. 1493; 2004 р., № 28, ст. 1871) зміни, що додаються. 2. Ця постанова набирає чинності з дня її опублікування та застосовується з 1 січня 2021 року.

Прем'єр-міністр України Д. ШМИГАЛЬ

ЗАТВЕРДЖЕНО постановою Кабінету Міністрів України від 9 жовтня 2020 р. № 926

ЗМІНИ, що вносяться до постанови Кабінету Міністрів України від 9 серпня 2001 р. № 980

1. У постанові: 1) у назві і тексті постанови слова «вищих навчальних закладів» замінити словами «закладів вищої освіти»; 2) у пункті 1 цифри і слова «III—IV рівня акредитації» виключити; 3) абзац другий пункту 2 викласти в такій редакції: «студентам — у розмірі, встановленому Кабінетом Міністрів України»; 4) пункт 4 викласти в такій редакції: «4. Міністерству освіти і науки в чотиримісячний строк розробити і затвердити порядок визначення кандидатур для призначення академічних стипендій Кабінету Міністрів України». 2. У Положенні про академічну стипендію Кабінету Міністрів України студентам вищих навчальних закладів та аспірантам, затвердженому зазначеною постановою: 1) у назві і тексті Положення слова «вищі навчальні заклади» в усіх відмінках замінити словами «заклади вищої освіти» у відповідному відмінку; 2) пункт 1 викласти в такій редакції: «1. Академічна стипендія Кабінету Міністрів України призначається студентам закладів вищої освіти, які займають найвищі рейтингові позиції та мають право на призначення академічних стипендій за особливі успіхи в навчанні, та аспірантам за визначні успіхи в навчанні та науковій роботі.»; 3) у пункті 3 слова «екзаменаційної сесії протягом місяця після її закінчення» замінити словами «семестрового контролю»; 4) у пункті 5 слова «навчальні заклади» замінити словами «заклади вищої освіти».

№200 (6814)

Типове положення про радника з питань забезпечення рівних прав та можливостей жінок і чоловіків, запобігання та протидії насильству за ознакою статі.

2. Міністерствам, іншим центральним органам виконавчої влади, Раді міністрів Автономної Республіки Крим, обласним, Київській та Севастопольській місцями, районним, районним у м. Києві та Севастополі державним адміністраціям у межах граничної чисельності працівників розглянути можливість: утворення відповідальних підрозділів з питань забезпечення рівних прав та можливостей жінок і чоловіків; призначення радника з питань забезпечення рівних прав та можливостей жінок і чоловіків, запобігання та протидії насильству за ознакою статі.

3. Рекомендувати органам місцевого самоврядування: 1) вжити заходів для: організації функціонування відповідального підрозділу з питань забезпечення рівних прав та можливостей жінок і чоловіків; призначення радника з питань забезпечення рівних прав та можливостей жінок і чоловіків, запобігання та протидії насильству за ознакою статі; 2) під час організації функціонування відповідних підрозділів з питань забезпечення рівних прав та можливостей жінок і чоловіків та організації діяльності радників з питань забезпечення рівних прав та можливостей жінок і чоловіків, запобігання та протидії насильству за ознакою статі керуватися типовими положеннями, затвердженими цією постановою.

Прем'єр-міністр України Д. ШМИГАЛЬ

ЗАТВЕРДЖЕНО постановою Кабінету Міністрів України від 9 жовтня 2020 р. № 930

ТИПОВЕ ПОЛОЖЕННЯ про відповідальний підрозділ з питань забезпечення рівних прав та можливостей жінок і чоловіків

1. Міністерства, інші центральні органи виконавчої влади, Рада міністрів Автономної Республіки Крим, обласні, Київська та Севастопольська міські держадміністрації (далі — орган влади) для виконання в межах компетенції завдань, пов'язаних із забезпеченням рівних прав та можливостей жінок і чоловіків, створюють у своєму складі або у складі самостійного структурного підрозділу органу влади відповідальний підрозділ з питань забезпечення рівних прав та можливостей жінок і чоловіків (далі — відповідальний підрозділ).

У районних, районних у м. Києві та Севастополі держадміністраціях відповідальний підрозділ утворюється у складі самостійного структурного підрозділу, до повноважень якого належить проведення заходів з питань сім'ї, запобігання та протидії домашньому насильству та насильству за ознакою статі, торгівлі людьми, забезпечення рівних прав та можливостей жінок і чоловіків.

2. Діяльність відповідального підрозділу органу влади координується заступником його керівника, на якого покладено обов'язки уповноваженої особи (координатора) з питань забезпечення рівних прав та можливостей жінок і чоловіків, запобігання та протидії насильству за ознакою статі.

3. Відповідальний підрозділ у своїй діяльності керується Конституцією та законами України, актами Президента України і постановами Верховної Ради України, прийнятими відповідно до Конституції та законів України, актами Кабінету Міністрів України, міжнародно-правовими документами у сферах прав людини та гендерної рівності, стороною яких є Україна та згоду на обов'язковість яких надано Верховною Радою України, міжнародними документами ООН, Ради Європи, Європейського Союзу, ОБСЄ, рекомендаціями міжнародних моніторингових інституцій у сфері прав людини та гендерної рівності, Угодою про асоціацію між Україною, з однієї сторони, та Європейським Союзом, Європейським Співтовариством з атомної енергії та їхніми державами-членами, з іншої сторони, іншими нормативно-правовими актами та цим Положенням.

4. Основними завданнями відповідального підрозділу є: 1) забезпечення надання жінкам і чоловікам рівних прав та можливостей (відповідно до компетенції органу влади); 2) координація роботи інших структурних підрозділів органу влади з питань застосування гендерних підходів під час проведення аналізу та оцінювання впливу державної/регіональної політики на жінок і чоловіків, стратегічного планування, організації та моніторингу діяльності (відповідно до компетенції органу влади).

5. Відповідальний підрозділ згідно з визначеними для нього завданнями: 1) аналізує стан забезпечення органом влади рівних прав та можливостей жінок і чоловіків у відповідній сфері (на відповідній території), у тому числі шляхом підготовки статистично-аналітичних матеріалів, які дають змогу визначити відмінності у становищі різних груп жінок і чоловіків, а також наявні проблеми та потреби («гендерні портрети»); організовує проведення оцінювання дотримання органом влади принципу забезпечення рівних прав та можливостей жінок і чоловіків у своїй діяльності (гендерні аудити); 2) організовує виконання Конвенції ООН про ліквідацію усіх форм дискримінації щодо жінок та Факультативного протоколу до неї, Лівійської платформи дій, Цілей сталого розвитку ООН, резолюції Ради Безпеки ООН № 1325 «Жінки, мир, безпека» та пов'язаних із нею резолюцій Ради Безпеки ООН, інших міжнародно-правових документів у сфері забезпечення гендерної рівності, Стратегії гендерної рівності Ради Європи, Європейського Союзу, ОБСЄ (відповідно до компетенції органу влади); 3) бере участь у розробленні проектів нормативно-правових актів з питань забезпечення рівних прав та можливостей жінок і чоловіків; 4) надає іншим структурним підрозділам органу влади необхідну методично-консультативну допомогу щодо врахування гендерного підходу під час розроблення нормативно-правових актів, застосування гендерно орієнтованого підходу в бюджетному процесі, позитивних дій з подолання асиметрії, дисбалансу у відповідній сфері (на відповідній території) та їх припинення з урахуванням результатів гендерного аналізу; 5) бере участь у виконанні загальнодержавних і регіональних програм з питань забезпечення рівних прав та можливостей жінок і чоловіків; 6) вносить пропозиції іншим структурним підрозділам органу влади з питань удосконалення статистичної та адміністративної звітності для поліпшення збору даних із розподілом за ознакою статі та іншими необхідними ознаками; 7) вносить пропозиції, у тому числі за результатами гендерних аудитів, щодо включення положень, спрямованих на забезпечення рівних прав та можливостей жінок і чоловіків, до колективних договорів, угод відповідно до статті 18 Закону України «Про забезпечення рівних прав та можливостей жінок і чоловіків»; 8) організовує для працівників органу влади навчальні заходи з питань забезпечення рівних прав та можливостей жінок і чоловіків; 9) готує інформацію та подає пропозиції до підрозділів комунікації та взаємодії з громадськістю щодо висвітлення питань забезпечення рівних прав та можливостей жінок і чоловіків на офіційному веб-сайті органу влади та у засобах масової інформації; 10) бере участь в організації та проведенні моніторингу виконання Законів України «Про забезпечення рівних прав та можливостей жінок і чоловіків», «Про засади запобігання та протидії дискримінації в Україні» у частині протидії дискримінації за ознакою статі або за кількома ознаками, однією з яких є стать (відповідно до компетенції органу влади).

6. Відповідальний підрозділ під час виконання визначених для нього завдань взаємодіє в установленому порядку та в межах компетенції з іншими структурними підрозділами органу влади, із спеціально уповноваженим центральним органом виконавчої влади з питань забезпечення рівних прав та можливостей жінок і чоловіків, іншими органами державної влади та органами місцевого самоврядування, установами, організаціями, які працюють у сфері забезпечення рівних прав та можливостей жінок і чоловіків, центрами з надання безоплатної вторинної правової допомоги, науковими установами, організаціями профспілок та роботодавців, міжнародними організаціями, громадськими об'єднаннями.

7. Відповідальний підрозділ має право безоплатно отримувати від державних органів та органів місцевого самоврядування, підприємств, установ, організацій незалежно від форми власності, їх посадовців осіб, а також від громадян та їх об'єднань інформацію, документи і матеріали, необхідні для виконання визначених для нього завдань.

ДОКУМЕНТИ

ЗАТВЕРДЖЕНО постановою Кабінету Міністрів України від 9 жовтня 2020 р. № 930		
ТИПОВЕ ПОЛОЖЕННЯ про радника з питань забезпечення рівних прав та можливостей жінок і чоловіків, запобігання та протидії насильству за ознакою статі		
1. Радники з питань забезпечення рівних прав та можливостей жінок і чоловіків, запобігання та протидії насильству за ознакою статі (далі — радник) призначаються в міністерствах, інших центральних органах виконавчої влади, Раді міністрів Автономної Республіки Крим, обласних, Київській та Севастопольській міських, районних, районних у м. Києві та Севастополі держадміністраціях (далі — орган влади) відповідно до законодавства.		
2. Радник взаємодіє із заступником керівника органу влади, на якого покладено обов'язки уповноваженої особи (координатора) з питань забезпечення рівних прав та можливостей жінок і чоловіків, запобігання та протидії насильству за ознакою статі (далі — уповноважена особа (координатор), співпрацює з відповідальним підрозділом з питань забезпечення рівних прав та можливостей жінок і чоловіків та структурним підрозділом, до повноважень якого належить проведення заходів у сфері запобігання та протидії домашньому насильству та насильству за ознакою статі.		
3. Радник у своїй діяльності керується Конституцією та законами України, актами Президента України і постановами Верховної Ради України, прийнятими відповідно до Конституції та законів України, актами Кабінету Міністрів України, міжнародно-правовими документами у сферах прав людини та гендерної рівності, стороною яких є Україна та згоду на обов'язковість яких надано Верховною Радою України, міжнародними документами ООН, Ради Європи, Європейського Союзу, ОБСЄ, рекомендаціями міжнародних моніторингових інституцій у сфері прав людини, Угодою про асоціацію між Україною, з однієї сторони, та Європейським Союзом, Європейським Співтовариством з атомної енергії та їхніми державами-членами, з іншої сторони, іншими нормативно-правовими актами та цим Положенням.		
4. Основними завданнями радника є консультування і внесення керівнику органу влади та уповноваженій особі (координатору) пропозицій щодо реалізації державної політики з питань забезпечення рівних прав та можливостей жінок і чоловіків (відповідно до компетенції органу влади), протидії насильству та дискримінації за ознакою статі, у тому числі стосовно виконання міжнародних зобов'язань України відповідно до Конвенції ООН про ліквідацію усіх форм дискримінації щодо жінок та Факультативного протоколу до неї, Пекінської декларації та Платформи дій, прийнятих на четвертій Всесвітній конференції зі становища жінок 15 вересня 1995 р., резолюції Ради Безпеки ООН 1325 «Жінки, мир, безпека» та пов'язаних із нею резолюцій Ради Безпеки ООН, Стратегії гендерної рівності Ради Європи, інших документів з питань гендерної рівності, прийнятих на рівні ООН, Ради Європи, ОБСЄ, ЄС, НАТО.		
5. Радник відповідно до визначених для нього завдань:		
1) бере участь у проведенні моніторингу: виконання Законів України «Про забезпечення рівних прав та можливостей жінок і чоловіків», «Про запобігання та протидію домашньому насильству», «Про засади запобігання та протидії дискримінації в Україні» у частині протидії дискримінації за ознакою статі або за кількома ознаками, однією з яких є статі; дотримання міжнародних зобов'язань України у сфері забезпечення гендерної рівності, запобігання та протидії насильству за ознакою статі; врахування принципу забезпечення рівних прав та можливостей жінок і чоловіків під час розроблення нормативно-правових актів.		
За результатами моніторингу вносить керівнику органу влади/уповноваженій особі (координатору) пропозиції щодо забезпечення рівних прав та можливостей жінок і чоловіків;		
2) бере участь у: проведенні аналізу стану забезпечення рівних прав та можливостей жінок і чоловіків у відповідній сфері (на відповідній території); проведенні гендерних аудитів, розробленні заходів, планів за результатами їх проведення, подає пропозиції щодо включення положень, спрямованих на забезпечення рівних прав та можливостей жінок і чоловіків, до колективних договорів, угод відповідно до статті 18 Закону України «Про забезпечення рівних прав та можливостей жінок і чоловіків»;		
підготовці тематичних та аналітичних доповідей, доповідних записок, рекомендацій з питань забезпечення рівних прав та можливостей жінок і чоловіків, запобігання та протидії насильству за ознакою статі, зокрема, з виконання міжнародних документів; проведенні для працівників органу навчальних заходів (семінарів, тренінгів тощо) з питань забезпечення рівних прав та можливостей жінок і чоловіків, запобігання та протидії насильству за ознакою статі;		
інформаційно-пропагандистській діяльності щодо ліквідації всіх форм дискримінації за ознакою статі та організації заходів, спрямованих на формування гендерної культури, запобігання та протидію насильству за ознакою статі; роботі утворених в органі влади консультативно-дорадчих органів, міжвідомчих робочих груп з питань забезпечення рівних прав та можливостей жінок і чоловіків, запобігання та протидії насильству за ознакою статі;		
3) консультує стосовно: врахування принципу забезпечення рівних прав та можливостей жінок і чоловіків під час розроблення нормативно-правових актів, у тому числі стратегій розвитку, державних/регіональних програм і планів, з урахуванням результатів гендерного аналізу, визначення індикаторів для їх оцінювання (відповідно до компетенції органу влади); застосування позитивних дій з подолання гендерної асиметрії та дисбалансу, що складаються на відповідній території чи в галузі, та їх припинення; шляхів запобігання та протидії дискримінації та насильству за ознакою статі; дотримання принципу забезпечення рівних прав та можливостей жінок і чоловіків у публікаціях, які розміщуються на офіційному веб-сайті органу влади;		
4) вносить пропозиції щодо: удосконалення статистичної та адміністративної звітності з урахуванням гендерної складової; здійснення видатків із застосуванням результатів гендерного аналізу та гендерно орієнтованого підходу в бюджетному процесі.		
6. Радник відповідно до визначених для нього завдань має право:		
1) вносити керівникові органу влади пропозиції щодо подання до центральних, місцевих органів виконавчої влади, органів місцевого самоврядування, профспілок, їх організацій та об'єднань, роботодавців, їх організацій та об'єднань запитів щодо отримання документів, матеріалів та інформації з урахуванням обмежень, установлених законодавством;		
2) вносити відповідальному підрозділу органу виконавчої влади, органу місцевого самоврядування з питань забезпечення рівних прав та можливостей жінок і чоловіків пропозиції щодо напрямів наукових досліджень з питань забезпечення гендерної рівності, протидії насильству за ознакою статі;		
3) брати участь у заходах (у тому числі міжнародних) щодо обміну досвідом з питань забезпечення рівних прав та можливостей жінок і чоловіків.		
7. Радник зобов'язаний:		
1) підвищувати свій кваліфікаційний рівень шляхом самоосвіти, участі у спеціалізованих/тематичних тренінгах, семінарах, наукових конференціях, спільних засіданнях тематичних груп для радників (з питань подолання професійних труднощів, аналізу недоліків та удосконалення роботи тощо);		
2) подавати щороку до 10 лютого керівникові органу, уповноваженій особі (координатору) інформацію про результати своєї діяльності.		
8. Радник для виконання визначених для нього завдань у межах компетенції органу влади взаємодіє із спеціально уповноваженим центральним органом виконавчої влади з питань забезпечення рівних прав та можливостей жінок і чоловіків, іншими органами державної влади та органами місцевого самоврядування, структурними підрозділами органу влади, центрами з надання безоплатної вторинної правової допомоги, громадськими об'єднаннями, закладами освіти, науковими установами, організаціями профспілок та роботодавців.		
9. На посаду радника може бути призначена особа, яка має вищу освіту (ступінь магістра), сертифікат про підвищення кваліфікації (зокрема, проходження тренінгів, семінарів тощо з питань забезпечення рівних прав та можливостей жінок і чоловіків), відповідні навички комунікації (знання мов країн Ради Європи є перевагою).		
Радник у міністерствах, інших центральних органах виконавчої влади, Раді міністрів Автономної Республіки Крим, обласних, Київській та Севастопольській міських держадміністраціях повинен мати стаж роботи не менше ніж два роки у сфері забезпечення та захисту прав людини та/або гендерної рівності.		
10. Організаційне та технічне забезпечення діяльності радника здійснюється органом влади, який його призначив.		

 КАБІНЕТ МІНІСТРІВ УКРАЇНИ		
ПОСТАНОВА від 9 жовтня 2020 р. № 931 Київ		
Про зміну складу Ради у справах осіб з інвалідністю		
Кабінет Міністрів України постановляє: На часткову зміну пункту 1 постанови Кабінету Міністрів України від 14 вересня 2016 р. № 628 «Про утворення Ради у справах осіб з інвалідністю» (Офіційний вісник України, 2016 р., № 75, ст. 2509; 2017 р., № 27, ст. 786; № 59, ст. 1784; 2018 р., № 92, ст. 3056) затвердити новий склад Ради у справах осіб з інвалідністю згідно з додатком.		
<i>Прем'єр-міністр України Д. ШМИГАЛЬ</i>		

Додаток до постанови Кабінету Міністрів України від 9 жовтня 2020 р. № 931		
СКЛАД Ради у справах осіб з інвалідністю		
Віце-прем'єр-міністр України — Міністр з питань реінтеграції тимчасово окупованих територій, голова Ради		
Міністр соціальної політики, заступник голови Ради		
Заступник Міністра соціальної політики		
Заступник Міністра юстиції		
Заступник Міністра молоді та спорту		
Заступник Міністра охорони здоров'я		
Заступник Міністра освіти і науки		
Заступник Міністра фінансів		
Перший заступник Міністра розвитку економіки, торгівлі та сільського господарства		
Перший заступник Міністра інфраструктури		
Заступник Міністра з питань реінтеграції тимчасово окупованих територій		
Заступник Міністра розвитку громад та територій		
Заступник Міністра культури та інформаційної політики		
Заступник Міністра у справах ветеранів		
Директор Фонду соціального захисту інвалідів (за згодою)		
Перший заступник директора Департаменту гуманітарної та соціальної політики, начальник Управління соціальної політики Секретаріату Кабінету Міністрів України		
Народний депутат України — представник Комітету Верховної Ради України з питань соціальної політики та захисту прав ветеранів (за згодою)		
Представник Уповноваженого Верховної Ради України з прав людини (за згодою)		
Уповноважений Президента України з питань реабілітації учасників бойових дій (за згодою)		
Уповноважений Президента України з прав людей з інвалідністю (за згодою)		
Урядовий уповноважений з прав осіб з інвалідністю		
Представники всеукраїнських громадських об'єднань, діяльність яких спрямовується на соціальний захист осіб з інвалідністю (за згодою)		
Генеральний директор директорату соціального захисту прав осіб з інвалідністю		
Мінсоцполітики, секретар Ради		

 КАБІНЕТ МІНІСТРІВ УКРАЇНИ		
ПОСТАНОВА від 9 жовтня 2020 р. № 932 Київ		

Про затвердження плану дій щодо реалізації Стратегії національно-патріотичного виховання на 2020—2025 роки

Кабінет Міністрів України постановляє:		
1. Затвердити план дій щодо реалізації Стратегії національно-патріотичного виховання на 2020—2025 роки, що додається.		
2. Міністерствам, іншим центральним органам виконавчої влади, обласним, Київській міській держадміністраціям: забезпечити своєчасне виконання затвердженого пунктом 1 цієї постанови плану дій у межах відповідних бюджетних призначень; подавати щороку до 10 вересня Міністерству молоді та спорту інформацію про стан виконання плану дій для її узгальнення та подання до 10 жовтня Кабінетові Міністрів України та Офісу Президента України.		
3. Визнати такими, що втратили чинність: розпорядження Кабінету Міністрів України від 18 жовтня 2017 р. № 743 «Про затвердження плану дій щодо реалізації Стратегії національно-патріотичного виховання дітей та молоді на 2017—2020 роки»; пункт 4 змін, що вносяться до актів Кабінету Міністрів України, затверджених постановою Кабінету Міністрів України від 28 лютого 2018 р. № 126 (Офіційний вісник України, 2018 р., № 23, ст. 783).		

<i>Прем'єр-міністр України Д. ШМИГАЛЬ</i>		
ЗАТВЕРДЖЕНО постановою Кабінету Міністрів України від 9 жовтня 2020 р. № 932		
ПЛАН ДІЙ щодо реалізації Стратегії національно-патріотичного виховання на 2020—2025 роки		
Найменування заходу	Строк виконання	Відповідальні за виконання
Удосконалення нормативно-правової бази щодо національно-патріотичного виховання		

1. Внесення змін до переліку посад педагогічних та науково-педагогічних працівників, затвердженого постановою Кабінету Міністрів України від 14 червня 2000 р. № 963 (Офіційний вісник України, 2000 р., № 24, ст. 1015), у частині заміни посади «вожатий» на «виховник», «виховниця»	до 2023 року	МОН Мінекономіки Мінмолодьспорт
2. Передбачення під час розроблення Державних стандартів базової середньої та профільної середньої освіти, програм, підручників та навчально-методичних посібників, методичних рекомендацій засад виховання патріотизму, поваги до культурних цінностей Українського народу, його історико-культурного надбання і традицій	—	МОН Міноборони Мінмолодьспорт Мінветеранів
3. Розроблення та затвердження нормативно-правового акта щодо військово-патріотичного виховання молоді	до 2022 року	Міноборони МОН Мінмолодьспорт Мінветеранів
Упорядкування та вдосконалення системи військово-патріотичного виховання		
4. Розроблення і формування нових стандартів військово-прикладних професій, що відповідатимуть вимогам часу, соціально-економічному і політичному устрою сучасної України	2020—2025 роки	Міноборони МВС МОН Мінекономіки Мінмолодьспорт
5. Утворення міжшкільних ресурсних центрів, що забезпечуватимуть викладання предмета «Захист України»	2020—2022 роки	обласні, Київська та Севастопольська міські держадміністрації органи місцевого самоврядування (за згодою) МОН Міноборони МВС Мінмолодьспорт

6. Налагодження військово-шефської співпраці із закладами освіти, військо-вими частинами, вищими військовими закладами освіти щодо надання допомоги в організації проведення заходів національно-патріотичного спрямування на базі військових музеїв, територій військо-вих містечок, кімнат бойових традицій, за умови попереднього їх приведення у відповідність із Законом України «Про засудження комуністичного та націонал-соціалістичного (нацистського) тоталітарних режимів в Україні та заборону пропаганди їхньої символіки»	—	Міноборони МВС ДСНС Адміністрація Держприкордонслужби Національна поліція МОН Мінмолодьспорт Мінветеранів
7. Надання організаційно-методичної допомоги інститутам громадянського суспільства військово-патріотичного спрямування у проведенні військово-історичних фестивалів, військово-патріотичних зборів, реконструкцій воєнно-історичних подій, військово-патріотичних ігор	2020—2022 роки	Міноборони МВС ДСНС Адміністрація Держприкордонслужби Національна поліція МОН Мінмолодьспорт Мінветеранів
8. Надання допомоги закладам освіти в організації та проведенні навчально-польових зборів та інших організаційно-масових заходів військово-патріотичного спрямування	—	Міноборони ДСНС Адміністрація Держприкордонслужби Національна поліція МОН Мінмолодьспорт Мінветеранів
9. Підготовка та проведення початкового, першого та другого етапів підсумкових наметових таборвань Всеукраїнської дитячо-юнацької військово-патріотичної гри «Сокіл» («Джура»)	2020—2025 роки	МОН Мінмолодьспорт Мінветеранів Міноборони ДСНС Адміністрація Держприкордонслужби Національна поліція Український інститут національної пам'яті
10. Проведення третього етапу підсумкових наметових таборвань Всеукраїнської дитячо-юнацької військово-патріотичної гри «Сокіл» («Джура»)	—	МОН Мінмолодьспорт Мінветеранів Міноборони ДСНС Адміністрація Держприкордонслужби Національна поліція Український інститут національної пам'яті
11. Реалізація проєктів та заходів, спрямованих на підвищення престижу військової служби та популяризацію стандартів НАТО	2020—2025 роки	МВС МОН МКІП Мінмолодьспорт Мінветеранів обласні, Київська та Севастопольська міські держадміністрації органи місцевого самоврядування (за згодою) Український інститут національної пам'яті
12. Сприяння впорядкуванню історичних пам'яток, місць поховань невідомих солдатів, братських могил, меморіалів та об'єктів, які увічнюють пам'ять загиблих за незалежність і територіальну цілісність України	—	МОН Міноборони інститути громадянського суспільства (за згодою) національно-патріотичного виховання
13. Сприяння увічненню пам'яті борців за незалежність України у ХХ столітті, осіб, які брали участь у захисті суверенітету та територіальної цілісності України, зокрема антитерористичній операції та операції Об'єднаних сил на сході України, шляхом найменування чи перейменування в установленому порядку на їх честь об'єктів топоніміки, закладів освіти, установа пам'ятних знаків і меморіальних дощок	2020—2025 роки	обласні, Київська та Севастопольська міські держадміністрації органи місцевого самоврядування (за згодою) Український інститут національної пам'яті Мінмолодьспорт Міноборони Мінветеранів
14. Сприяння організації реекспозицій у музеях України та музеях краєзнавчого, етнографічного та історичного профілю при закладах освіти з метою висвітлення героїчної боротьби Українського народу за утвердження суверенітету власної держави, ідеалів свободи, соборності, усадовканих, зокрема, від княжої доби, українських козаків, українського визвольного руху ХХ століття, Героїв Небесної Стіни, учасників антитерористичної операції, операції Об'єднаних сил на сході України, волонтерів, громадян, які зробили значний внесок у зміцнення обороноздатності держави	—	МОН Міноборони Мінмолодьспорт Мінветеранів
15. Поширення соціальної реклами, спрямованої на консолідацію суспільства навколо захисту України, популяризацію військової служби, утвердження спадкоємності традицій борців за незалежність України, донесення достовірної інформації про роль Збройних Сил на сході України, інших військових формувань, утворених відповідно до законів України, у забезпеченні миру і стабільності в Україні та світі	—	МКІП Мінмолодьспорт Міноборони Адміністрація Держприкордонслужби Національна поліція Мінветеранів Український інститут національної пам'яті обласні, Київська та Севастопольська міські держадміністрації органи місцевого самоврядування (за згодою)

ДОКУМЕНТИ

тиною шестирічного віку) — до 50 відсотків посадового окладу за основним місцем роботи з використанням на зазначену мету до 50 відсотків посадового окладу від-сутнього працівника;

2) здійснювати преміювання працівників відповідно до їх особистого внеску в за-гальні результати роботи, а також з нагоди державних і професійних свят та ювілей-них дат у межах фонду преміювання, утвореного у розмірі не менш як 10 відсотків посадового окладу та економії фонду оплати праці.

Порядок, умови та розміри преміювання працівників визначаються у положенні про преміювання працівників Національної школи суддів України;

3) надавати працівникам матеріальну допомогу для вирішення соціально-побуто-вих питань та допомогу для оздоровлення під час надання щорічної відпустки у роз-мірі, що не перевищує середньомісячної заробітної плати працівника.

4. Працівникам Національної школи суддів України виплачується:

1) доплата за науковий ступінь доктора філософії (кандидата наук) або доктора наук з відповідної спеціальності:

працівникам науково-викладацького складу — у розмірі відповідно 15 і 25 від-сотків посадового окладу;

іншим працівникам — у розмірі відповідно 5 і 10 відсотків посадового окладу;

2) доплата працівникам науково-викладацького складу за вчене звання:

доцента — у розмірі 25 відсотків посадового окладу;

професора — у розмірі 33 відсотків посадового окладу;

3) надбавка за почесне звання «заслужений»:

працівникам науково-викладацького складу — у розмірі 20 відсотків посадово-го окладу;

іншим працівникам — у розмірі 5 відсотків посадового окладу.

Доплата за науковий ступінь та надбавка за почесне звання виплачується праців-никам, якщо їх діяльність збігається за профілем з науковим ступенем або почес-ним званням;

4) щомісячна надбавка за вислугу років у відсотках до посадового окладу залеж-но від стажу роботи у таких розмірах: понад три роки — 10, понад п'ять років — 15, понад 10 років — 20, понад 15 років — 25, понад 20 років — 30, понад 25 років — 40 відсотків.

Щомісячна надбавка встановлюється працівникам залежно від стажу роботи, ви-значеного відповідно до Порядку, затвердженого цією постановою.

5. Умови оплати праці робітників Національної школи суддів України встановлю-ються на рівні умов оплати праці робітників, зайнятих обслуговуванням органів ви-конавчої влади, органів місцевого самоврядування та їх виконавчих органів, органів прокуратури, судів та інших органів.

6. Преміювання ректора, проректора, керівника апарату, встановлення їм надба-вок та доплат до посадових окладів, передбачених цією постановою, надання мате-ріальної допомоги здійснюються у порядку та розмірах, установлених цією постано-вою, у межах затверджених видатків на оплату праці. Рішення про зазначені виплати стосовно цих працівників Національної школи суддів України приймається Держав-ною судовою адміністрацією.

7. Міністерству соціальної політики визнати таким, що втратив чинність, наказ Мі-ністерства соціальної політики від 15 квітня 2013 р. № 195 «Про затвердження ставок погодинної оплати праці суддів та інших осіб, які залучаються до науково-викладаць-кої діяльності в Національній школі суддів України та її регіональних відділеннях».

8. Визнати такою, що втратила чинність, постанову Кабінету Міністрів України від 28 березня 2011 р. № 329 «Деякі питання матеріального забезпечення працівників Національної школи суддів України та Тренінгового центру прокурорів України» (Офі-ційний вісник України, 2011 р., № 24, ст. 994) стосовно працівників Національної шко-ли суддів України.

9. Ця постанова набирає чинності з дня її опублікування та застосовується з 1 січ-ня 2020 року.

Прем'єр-міністр України Д. ШМИГАЛЬ

ЗАТВЕРДЖЕНО
постановою Кабінету Міністрів України
від 9 жовтня 2020 р. № 935

СХЕМА
посадових окладів працівників Національної
школи суддів України (у коефіцієнтах)

Найменування посади	Коефіцієнт визначення посадового окладу у співвідношенні до двох роз-мірів прожиткового мінімуму для пра-цездатних осіб на 1 січня календар-ного року
Ректор	8,66
Проректор, керівник апарату	7,81
Директор регіонального відділення	4,74
Начальник самостійного відділу	3,71
Головний науковий співробітник	3,28
Провідний науковий співробітник, викладач	2,89
Старший науковий співробітник, помічник ректора, проректора	2,86
Молодший науковий співробітник	2,61
Головний спеціаліст	2,52
Провідний спеціаліст	2,01
Секретар	1,88

Примітка. Посадові оклади працівників Національної школи суддів України визна-чаються шляхом множення двох розмірів прожиткового мінімуму для працездатних осіб, встановленого законом на 1 січня календарного року, на відповідний коефіціє-нт та коефіцієнт 1,35.

У разі коли посадовий оклад визначено у гривнях з копійками, цифри до 0,5 від-кидаються, від 0,5 і вище заокруглюються до однієї гривні.

ЗАТВЕРДЖЕНО
постановою Кабінету Міністрів України
від 9 жовтня 2020 р. № 935

ПОРЯДОК

обчислення стажу роботи для встановлення щомісячної надбавки за вислугу років працівникам Національної школи суддів України

1. До стажу роботи, що дає право на встановлення щомісячної надбавки за ви-слугу років працівникам Національної школи суддів України, зараховується час ро-боти на:

відповідних посадах керівних працівників, науково-педагогічних, наукових, педа-гогічних працівників, професіоналів, фахівців (крім посад службовців та професій робітників) в Академії суддів України та Національній школі суддів України;

посаді судді;

посаді за спеціальністю після здобуття вищої юридичної освіти та освітньо-квалі-фікаційним рівнем не нижче бакалавра.

2. До стажу роботи працівників Національної школи суддів України включаєть-ся також час:

коли працівник фактично не працював, але за ним згідно із законодавством збе-рігалися місце роботи (посада) та заробітна плата повністю або частково (в тому чис-лі час оплачуваного вимушеного прогулу, спричиненого незаконним звільненням або переведенням на іншу роботу);

відпустки для догляду за дитиною до досягнення нею трирічного віку, а у разі, ко-ли дитина потребує домашнього догляду, — період відпустки без збереження заробі-тної плати тривалістю, визначеною у медичному висновку, але не більш як до до-сягнення нею шестирічного віку, або коли дитина хвора на цукровий діабет 1 типу (ін-сулінозалежна) — не більш як до досягнення нею 16-річного віку;

підвищення кваліфікації з відривом від роботи, якщо працівник до направлення на підвищення кваліфікації та після закінчення навчання працював на посадах, зазначе-них у пункті 1 цього Порядку;

військової служби у Збройних Силах та інших військових формуваннях.

3. Документом для визначення стажу роботи, який дає право на одержання над-бавки за вислугу років, є трудова книжка та інші документи, які відповідно до зако-нодавства підтверджують стаж роботи.

ЗАТВЕРДЖЕНО
постановою Кабінету Міністрів України
від 9 жовтня 2020 р. № 935

СТАВКИ
погодинної оплати праці суддів та інших осіб, які залучаються
до науково-викладацької діяльності в Національній школі суддів
України та її регіональних відділеннях

Категорії осіб	Ставки погодинної оплати, у відсотках до окладу (став-ки) працівника і тарифного розряду, розмір якого визна-чено в примітці 1 до додатка 1 до постанови Кабінету Мі-ністрів України від 30 серпня 2002 р. № 1298 «Про оплату праці працівників на основі Єдиної тарифної сітки розря-дів і коефіцієнтів з оплати праці працівників установ, за-кладів та організацій окремих галузей бюджетної сфе-ри» (Офіційний вісник України, 2002 р., № 36, ст. 1699)			
	професор	доктор наук	доцент або доктор філо-софії (канди-дат наук)	без наукового ступеня
Судді, які залучаються до науково-викладацької ді-яльності в Національній школі суддів України та її регіональних відділеннях	15,86	13,61	11,9	10,78
Інші особи, які залуча-ються до науково-вика-дацької діяльності в На-ціональній школі суддів України та її регіональних відділеннях	10,78	8,53	6,82	5,7

ЄВРОПЕЙСЬКИЙ СУД З ПРАВ ЛЮДИНИ ТА УКРАЇНА

СПРАВА «РОМАНОВ ПРОТИ УКРАЇНИ»
(CASE OF ROMANOV v. UKRAINE)

(заява № 63782/11)

Стислий виклад рішення від 16 липня 2020 року

У жовтні 2002 року в урні для сміття перед будівлею Головного управління служби безпеки України (далі — СБУ) у м. Київ спрацював вибуховий пристрій. У зв'язку з ін-цидентом було порушено кримінальну справу та заявнику пред'явлено обвинувачення у незаконному зберіганні вогнепальної зброї та вибухових речовин і допитано.

Також СБУ порушила кримінальну справу щодо заявника за фактом перебування у складі організованої групи. 21 грудня 2002 року за відсутності захисника слідчий СБУ у м. Миколаїв допитав заявника як обвинуваченого та він надав письмові знізнавельні по-казання у скоєному злочині. Згодом згідно тверджень заявника йому було призначено захисників, яких обрав слідчий.

У травні 2003 року первинні обвинувачення проти заявника було змінено. У невизна-чену дату справу заявника було передано до Апеляційного суду Одеської області (да-лі — обласний суд), який діяв як суд першої інстанції. У липні 2004 року заявника бу-ло визнано винним у тероризмі, розповсюдженні друкованих матеріалів із закликом до збройного повстання для повалення конституційного ладу, бандитизмі та незаконному зберіганні вогнепальної зброї і вибухових речовин та обрано покарання у виді позбав-лення волі на строк десять років.

Заявник подав касаційну скаргу, заперечуючи допустимість його зізнавальних по-казань, наданих під час досудового слідства, стверджуючи, що вони були отримані під тиском і з порушенням його права на захист. Верховний Суд України (далі — ВСУ), дію-чи, як суд останньої інстанції, скасував вирок заявника, винесений із обвинуваченням у бандитизмі, і виправдав його у зв'язку з цим обвинуваченням через відсутність дока-зів, залишивши решту вироку та обране заявнику покарання без змін.

3 03 березня 2003 року до 03 листопада 2005 року заявник тримався під вартою в Одеському слідчому ізоляторі № 21 (далі — СІЗО). Улітку 2006 року його було переве-дено з виправної колонії м. Єнакієве у Донецькій області до Іванічівської виправної ко-лонії у Рівненській області для продовження відбування ним покарання. Згідно твер-дження заявника умови його переведення були неналежними, купе поїзда були перепов-нені та невентильовані, йому не надавалася їжа та напої, а також протягом тривало-го періоду часу доступ до санвузлів. 8 грудні 2012 року, відбувши покарання у повному обсязі, заявник був звільнений з виправної колонії.

До Європейського суду з прав людини (далі — Європейський суд) заявник скар-жився за статтею 3 Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод (далі — Конвенція), що умови тримання його під вартою, у тому числі побутові, санітарні умови та умови надання медичної допомоги у СІЗО, умови перевезення його до суду та у звор-отному напрямку, а також умови його переведення з Єнакіївської виправної колонії до Іванічівської виправної колонії, були несумісними з людською гідністю.

Крім того, заявник скаржився за пунктом 1 та підпунктом «b» і «с» пункту 3 стат-ті 6 Конвенції на несправедливість кримінального провадження щодо нього, оскільки на початковому етапі слідства його право на правову допомогу було обмежено. Також заявник скаржився за статтею 13 Конвенції на відсутність у його розпорядженні еф-фективних національних засобів юридичного захисту у зв'язку з його скаргами за статтею 3 Конвенції та за статтею 10 Конвенції, що національні суди втрутилися в його свободу ви-раження поглядів, засудивши його, серед іншого, до позбавлення волі за розповсюджен-ня друкованих матеріалів.

Заявник також висував й інші скарги за статтями 2, 3, 5, 6, 8, 9, 10, 13, 14 та 34 Конвенції. Розглянувши скарги заявника за статтею 3 Конвенції, Європейський суд вказав, що за-явник тримався у камері, де кожен із ув'язнених мав менше 3 кв. м особистого простору, не користувався свободою пересування та був замкнений у камері більшу частину доби. По-силаючись на свої висновки у справах проти України, Європейський суд зауважив, що уже встановлював порушення статті 3 Конвенції у зв'язку з неналежними умовами тримання під вартою у цьому СІЗО впродовж відповідного періоду часу. З огляду на це Європейський суд констатував порушення статті 3 Конвенції у зв'язку з неналежними умовами тримання заяв-ника під вартою у камері № 4-133 СІЗО.

Скарги заявника на неналежну медичну допомогу, надану йому в СІЗО, та на умови три-мання його під вартою у дні його перевезення до суду та в зворотному напрямку Європе-йський суд відхилив як явно необгрунтовані у розумінні підпункту «а» пункту 3 та пункту 4 статті 35 Конвенції.

Крім того, Європейський суд вказав, що виклад заявником фактів жорстокого пово-дження з ним під час переведення обмежується загальними твердженнями та відхилив цю частину заяви як неприйнятну відповідно до підпункту «а» пункту 3 та пункту 4 статті 35 Конвенції.

Разом з тим Європейський суд зазначив, що умови переведення, на які скаржився за-явник, вбачаються подібними до тих, які гостро критикувалися КЗК за результатами його візитів до України. Європейський суд вказав на структурний характер цієї проблеми та дій-шов висновку, що умови переведення заявника становили порушення статті 3 Конвенції.

Розглянувши скаргу заявника за статтею 6 Конвенції щодо несправедливості криміналь-ного провадження стосовно нього, Європейський суд вказав, що 21 грудня 2002 року слід-чий СБУ не вжив жодних заходів для забезпечення дотримання прав заявника на захист, який на той момент мав офіційний статус підозрюваного. Також Європейський суд заува-жив, що обмежившись лише загальними твердженнями, ВСУ не виправив наслідки від-сутності захисника під час першого спілкування заявника з працівниками СБУ. Європейський суд констатував порушення пункту 1 та підпункту «с» пункту 3 статті 6 Конвенції у зв'язку з відсутністю захисника під час отримання працівниками СБУ зізнавальних показань заявни-ка 21 грудня 2002 року та дійшов висновку, що немає потреби в окремому розгляді решти скарг за вказаним положенням Конвенції.

Посилаючись на свою попередню практику у справах проти України Європейський суд констатував порушення статті 13 Конвенції у поєднанні зі статтею 3 Конвенції у зв'язку з від-сутністю у національному законодавстві ефективного та доступного засобу юридичного за-хисту щодо скарг заявника на умови тримання його під вартою та умови його переведення до Іванічівської виправної колонії.

Щодо скарг заявника за статтею 10 Конвенції Європейський суд вказав, що ця части-на заяви не відповідає положенням Конвенції за критерієм *ratione personae* у розумінні під-пункту «а» пункту 3 статті 35 Конвенції та відхилив її відповідно до пункту 4 статті 35 Кон-венції.

Розглянувши решту скарг заявника у контексті всіх наявних у нього документів та з огляду на їхню обгрунтованість і належність оскаржуваних питань до сфери його компе-тенції, Європейський суд дійшов висновку, що вони не виявляли жодних ознак порушен-ня прав і свобод, гарантованих Конвенцією, як визнає їх неприйнятними як явно необгрун-

товані відповідно до підпункту «а» пункту 3 та пункту 4 статті 35 Конвенції.

ЗА ЦИХ ПІДСТАВ СУД ОДНОГОЛОСНО

«1. *Оголошує* прийнятими скарги за статтями 3 та 13 Конвенції на умови тримання за-явника під вартою у камері № 4-133 в Одеському СІЗО та умови його переведення з Єнакіїв-ської виправної колонії до Іванічівської виправної колонії та на відсутність ефективних засо-бів юридичного захисту щодо зазначених скарг, а решту скарг за статтею 3 Конвенції — не-прийнятними; прийнятною скаргу за пунктом 1 та підпунктом «с» пункту 3 статті 6 Конвен-ції щодо права на правову допомогу; скарги за статтями 2, 5, 8, 9, 10, 14 та 34 Конвенції, а також інші скарги за статтею 13 Конвенції у зв'язку з фактами цієї справи — неприйнятними;

2. *Постановляє*, що було порушено статтю 3 Конвенції у зв'язку з умовами тримання за-явника під вартою в Одеському СІЗО та умовами його переведення з Єнакіївської виправної колонії до Іванічівської виправної колонії;

3. *Постановляє*, що було порушено пункт 1 та підпункт «с» пункту 3 статті 6 Конвенції у зв'язку з відсутністю захисника 21 грудня 2002 року під час надання заявником «пояснен-ня» працівникам СБУ;

4. *Постановляє*, що немає потреби у винесенні окремого рішення щодо суті решти твер-джень про порушення права заявника на правову допомогу за статтею 6 Конвенції;

5. *Постановляє*, що немає потреби розглядати питання прийнятності та суті решти скарг заявника за статтею 6 Конвенції;

6. *Постановляє*, що було порушено статтю 13 Конвенції у поєднанні зі статтею 3 Кон-венції;

7. *Постановляє*, що:

(а) упродовж трьох місяців держава-відповідач повинна сплатити заявнику 9 500 (дев'ять тисяч п'ятсот) євро та додаткову суму будь-якого податку, що може нараховува-тися, в якості відшкодування моральної шкоди;

(а) із закінченням зазначеного тримісячного строку до остаточного розрахунку на зазна-чену суму нараховуватиметься простий відсоток (*simple interest*) у розмірі граничної позич-кової ставки Європейського центрального банку, яка діятиме в період несплати, до якої має бути додано три відсоткові пункти;

8. Відхилиє решту вимог заявника щодо справедливої сатисфакції».

СПРАВА «НУР ТА ІНШІ ПРОТИ УКРАЇНИ»
(CASE OF NUR AND OTHERS v. UKRAINE)

(заява № 77647/11)

Стислий виклад рішення від 16 липня 2020 року

На початку листопада 2011 року дев'ять заявників були затримані працівниками прикор-донної служби України під час спроби перетину кордону України з Угорщиною або Словач-чиною. Оскільки представники деяких заявників під час розгляду справи в Європейському суді з прав людини(далі — Європейський суд) втратили з ними зв'язок, ідеться лише про другого та восьмо заявників.

Після затримання та поміщення обох заявників до пункту тимчасового тримання у м. Чоп(далі — ПТТ) для встановлення їхньої особи, їм було призначено обстеження з метою встановлення їх віку. Незважаючи на оскарження заявниками до суду постанов про їх за-тримання, суд постановив помістити їх у пункти тимчасового перебування іноземців на два-надцять місяців. Заявники звернулися до апеляційного суду, посилаючись на труднощі, ви-кликані мовним бар'єром, а також ненаданням їм правової допомоги.

Під час перебування у ПТТ у заявниці стався викидень, і їй була надана відповідна ме-дична допомога.

У жовтні 2012 року обох заявників було звільнено та надано притулок або додатковий захист в Україні.

До Європейського суду заявники скаржилися за пунктом 1 статті 5 Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод (далі — Конвенція) на незаконність та свавільність їх затримання та тримання під вартою як мігрантів з нерегульованим статусом; за пунктом 2 статті 5 Конвенції на неповідомлення зрозумілою для них мовою про причини їх затриман-ня, а також за пунктом 4 статті 5 Конвенції на ненадання їм органами державної влади до-помоги для оскарження постанов про їхнє затримання та на надмірну тривалість розгляду їхніх апеляційних скарг. Крім того, восьма заявниця скаржилася за статтею 3 Конвенції на нелюдське та таке, що принижує гідність, поводження під час тримання її під вартою, зокре-ма з огляду на її неповноліття, вагітність та викидень.

Європейський суд вирішив вилучити справу зі свого реєстру справ у частині щодо пер-шого, третього — сьомого та дев'ятого заявників відповідно до підпункту «а» пункту 1 ста-тті 37 Конвенції з огляду на відсутність наміру цих заявників підтримувати свою заяву.

Розглянувши скаргу восьмої заявниці за статтею 3 Конвенції, Європейський суд дійшов висновку, що заявниця отримала комплексну медичну та психологічну допомогу. Стосовно її становища як неповнолітньої під час тримання під вартою Європейський суд вказав, що навіть враховуючи її вразливість та перевищення строку тримання її у ПТТ, становище заяв-ниці не підпадало під поводження, яке суперечить статті 3 Конвенції, та відхилив цю скаргу відповідно до підпункту «а» пункту 3 і пункту 4 статті 35 Конвенції.

Щодо скарг обох заявників за пунктом 1 статті 5 Конвенції Європейський суд вказав, що тримання другого заявника у ПТТ з 13 до 17 листопада 2011 року, а восьмої заявниці з 27 листопада до 28 грудня 2011 року було незаконним, оскільки перевищувало передбачений чинним законодавством строк тримання під вартою у 10 діб. Крім того, Європейський суд дійшов висновку, що тримання восьмої заявниці з 11 квітня до 08 жовтня 2012 року у ПТТ також було незаконним з огляду на передбачену національним законодавством заборону тримання неповнолітніх осіб без супроводу у ПТТ. Європейський суд констатував порушен-ня пункту 1 статті 5 Конвенції.

Розглянувши скарги заявників за пунктом 2 статті 5 Конвенції, Європейський суд вка-зав, що інформації, наданої заявникам у протоколах про затримання та в документах ан-глійською мовою, які їм надали, було достатньо для задоволення вимог статті 5 Конвенції. Європейський суд не зміг дійти висновку, що органи державної влади не повідомили заяв-ників про підстави їхнього затримання зрозумілою для них мовою, та відхилив цю скаргу відповідно до підпункту «а» пункту 3 і пункту 4 статті 35 Конвенції.

Щодо скарг заявників за пунктом 4 статті 5 Конвенції Європейський суд зазначив, що провадження у справах заявників не були оперативними, оскільки вони не завершилися до звільнення заявників, а отже, в їх розпорядженні не було процедури, за допомогою якої мо-гла бути оперативно встановлена законність тримання їх під вартою. Європейський суд кон-статував порушення пункту 4 статті 5 Конвенції щодо другого та восьмої заявників.

Крім того, скаргу заявників за статтею 13 Конвенції на відсутність ефективного націо-нального засобу юридичного захисту щодо їхньої скарги за статтею 3 Конвенції стосовно безпеки, з якою вони мали зіткнутися у разі видворення з України, Європейський суд від-хилив відповідно до підпункту «а» пункту 3 та пункту 4 статті 35 Конвенції як безпідставну та несумісну з положеннями Конвенції за критерієм *ratione materiae*.

ЗА ЦИХ ПІДСТАВ СУД ОДНОГОЛОСНО

«1. *Вирішує* вилучити зі свого реєстру заяву у частині щодо першого, третього — сьо-мого та дев'ятого заявників;

2 *Вирішує* вилучити зі свого реєстру заяву у частині щодо скарг другого та восьмої заяв-ників за статтею 3 Конвенції стосовно ризику їхнього видворення з України;

3. *Оголошує* прийнятними скарги другого та восьмої заявників за пунктом 1 статті 5 Кон-венції щодо тримання їх під вартою на підставі постанов національного суду та скаргу за пунктом 4 статті 5 Конвенції, а решту скарг у заяві — неприйнятними;

4. *Постановляє*, що було порушено пункт 1 статті 5 Конвенції у зв'язку з триманням дру-гого заявника під вартою з 13 до 17 листопада 2011 року;

5. *Постановляє*, що було порушено пункт 1 статті 5 Конвенції у зв'язку з триманням вось-мої заявниці під вартою з 27 листопада до 28 грудня 2011 року та з 11 квітня до 08 жов-тня 2012 року;

6. *Постановляє*, що було порушено пункт 4 статті 5 Конвенції щодо другого та вось-мої заявників;

7. *Постановляє*, що:

(а) упродовж трьох місяців держава-відповідач повинна сплатити заявникам такі суми: (i) 2 000 (два тисячі) євро другому заявнику та додаткову суму будь-якого податку, що може нараховуватися, в якості відшкодування моральної шкоди;

(ii) 9 800 (дев'ять тисяч вісімсот) євро восьмій заявниці та додаткову суму будь-якого податку, що може нараховуватися, в якості відшкодування моральної шкоди;

(b) із закінченням зазначеного тримісячного строку до остаточного розрахунку на зазначені суми нараховуватиметься простий відсоток (*simple interest*) у розмірі гранич-ної позичкової ставки Європейського центрального банку, яка діятиме в період несплати, до якої має бути додано три відсоткові пункти;

8. Відхилиє решту вимог заявників щодо справедливої сатисфакції».

Інформація надано Урядовим уповноваженим
у справах Європейського суду з прав людини

Наступний номер «Урядового кур'єра»
вийде 16 жовтня 2020 року

УРЯДОВИЙ КУР’ЄР

Засновник — Кабінет Міністрів України

Реєстраційне свідоцтво КВ № 2 від 12 квітня 1994 року